

Fald ganske uskadelige, og jeg kan ikke se nogen Grund til, at vi nu skulde beskæftige os med dem.

Men saa er der ganske vist i § 21 sket en væsentlig Ændring. Vi havde fastsat, at den betingede Straffedom, som ikke er kommen til Fuldbyrkelse, „skal i ingen Henseende være til Hinder for Udøvelsen af borgerlige eller offentlige Rettigheder“. Med andre Ord, naar en Person var idømt en Fængselsstraf, men det var sagt: denne Fængselsstraf skal ikke fuldbyrdes, medmindre du begaar en ny Forbrydelse — saa skulde der efter Folketingets Regel tilføjes: denne Straf skal ikke komme dig til Skade paa dine borgerlige og politiske Rettigheder og din borgerlige Anseelse, medmindre du begaar en ny Forbrydelse. Jeg tror, det var rigtig tænkt, men naar Landstinget siger, at det er noget, man ikke har andetsteds, at saa vidt er man ikke gaaet andetsteds, kan jeg godt forstaa, at det vilde frembyde Vanskeligheder for Lovforslaget, hvis vi vilde rejse Spørgsmaalet paa ny. Naar jeg altsaa for mit Vedkommende frafalder Tanken om at stille Ændringsforslag paa dette Punkt, sker det med det udtrykkelige Forbehold, at jeg tror, at det, vi fra Folketingets Side havde gjort gældende, var rigtigt tænkt. Forholdet er jo det, at der er Personer, der komme ind paa Forbryderbanen som Følge af uheldige Forhold, saaledes at det ikke er nødvendigt at fare haardt frem mod dem, men selve den Omstændighed, at de faa en Straffedom, er et tilstrækkeligt Korrektiv. Jeg tror, at det altsaa vilde være nok saa heldigt at sige: De Omstændigheder, som gøre, at vi ikke anse det for nødvendigt at fuldbyrde Straffedommen, gøre ogsaa, at vi indtil videre betragte den som bevarende de borgerlige Rettigheder. Det var imidlertid en endnu større Tillid at vise de paagældende Personer, der have overskredet Lovens Grænser, og jeg kan forstaa, at naar man fra Landstingets Side i det hele taget har haft saa mange Betænkeligheder ved denne Institution, de betingede Straffedomme, og dog sluttelig har overvundet dem, har man fundet det fornødent for sit Vedkommende paa dette Omraade at foretage en Ændring.

§§ 22 og 23 ere ganske vist ny, men jeg har ikke noget at erindre imod dem. § 24, Reglerne for Lovens Ikrafttræden, giver mig heller ikke Anledning til nogen Bemærkning.

Derimod indeholder § 25 det Punkt i Lovforslaget, hvor jeg mener, at Landstinget har fjernet sig stærkest fra det af

Folketinget vedtagne og fjernet sig derfra paa en saadan Maade, at det paa dette Punkt vil være nødvendigt fra Folketingets Side at foreslaa og vedtage en Ændring. § 25 indeholder Lovens Regel om, hvor længe den skal gælde. Folketinget havde vedtaget den Regel, at Loven skulde gælde, indtil der foreligger et almindeligt Gennemsyn af den almindelige borgerlige Straffelov, dog ikke længere end 6 Aar. Denne Bestemmelse var for vort Vedkommende bragt ind særlig af Hensyn til det ny, der her var saa megen Strid om, Bestemmelserne om legemlig Revselse. Vi vilde ikke give Bestemmelserne om legemlig Revselse uden som Forsøgsbestemmelser for de 6 Aar. Naar vi da her gavede alle Lovens Bestemmelser for 6 Aar, var dette et Resultat af de Forhandlinger, der den Gang bleve førte mellem Udvalget og Ministeren, altsaa en Slags Kompromis. Dette Kompromis er jeg villig til fremdeles at bøje mig for, men vel at mærke, saa skal det ogsaa overholdes fuldt ud, saa maa man ikke, som Landstinget har gjort, gaa hen og pille nogle enkelte Paragraffer ud og sige: Disse Paragraffer skulle i hvert Fald være vedvarende. Jeg anser det for en Selvfølge, at hvis denne Lov bliver vedtagen, vil man om 6 Aar, hvis man ikke til den Tid kan enes om at forandre noget i den, bestemme, at dens Varighed skal forlænges. Hvis man derimod til den Tid kan enes om at ændre noget i den, vil man vel gøre det, men det er aldeles nødvendigt, at Lovgivningsmagten paa ny optræder handlende, forinden de 6 Aar ere gaaede. Vi kunne ikke gaa ind paa at sige, at hvis der paa det Tidspunkt skulde vise sig Vanskeligheder for Lovgivningsmagten ved at komme til Overensstemmelse, ville vi beholde de Paragraffer, som her ere nævnte. De Paragraffer, der saaledes skulde beholdes, ere nogle af de Paragraffer, hvori der gives Bestemmelse om Straffearterne, og det er udmærkede Paragraffer, men det er dog Bestemmelser, som væsentlig maa siges at indeholde Strafskærpelser. Men et af de Hovedsynspunkter, der fra Folketingets Side have gjort sig gældende ved Udarbejdelsen af Lovforslaget, er dette, at naar man skridter til en delvis Revision af Straffelovgivningen, er der intet at erindre imod, at en saadan Lov paa visse Omraader indeholder Skærpelser og betydelige Skærpelser, men den bør, naar man tager Sagen i dens Helhed, indeholde større Formildelse end Skærpelse. Dette Hensyn er ogsaa fyldestgjort baade ved Lovforsla-